

[Flygaard]

klart sigte, at disse bestemmelser skulle gælde for aktive erhvervsudøvende, derimod ikke for passive kapitalister. Ud fra dette synspunkt kan vi hilse med tilfredshed, at kommanditister nu ikke længere får lejlighed til at foretage forlods afskrivning. Men jeg vil gerne spørge ministeren, om han under et kommende udvalgsarbejde eller måske senere vil være indstillet på at se mere generelt på spørgsmålet, således at den forlods afskrivning udelukkende begrænses til dem, der er aktivt erhvervsudøvende.

Arne Bjerregaard (KrF):

Nu kan jeg for det første ikke lide, at man bruger udtrykket »skattefidus« over for de mennesker, som har brugt skattesystemet om ikke efter dets hensigt, så i al fald på en måde, som skattelovgivningen giver mulighed for. Hvorfor skulle man ikke gøre det? Jeg mener ikke, at der er noget odiost i det. Man kan bare sige, at der har været noget urimeligt i, at man kunne gøre det på den måde, og at det måske ikke var meningen, men det er klart og tydeligt lovligt efter de nugældende regler.

Lad mig glæde skatteministeren her på det sidste ved at sige, at vi også i kristeligt folkeparti finder, at det ikke er en helt rimelig udnyttelse af investeringsfondshenlæggelser og etableringskontomidler. Derfor vil vi se positivt på dette forslag.

Waldorff (VS):

Ja, jeg kom jo for sent, jeg var lige ved at blive indviklet i nogle parlamentariske forhandlinger, det var ikke så godt.

Om dette forslag vil jeg sige, at for os er der i hvert fald en interessant forhistorie, nemlig at vi allerede i juni 1978 rejste denne sag om udnyttelse af etableringskonto- og investeringsfondsmidler til at købe kommanditanparter for, og det gjorde vi ud fra nogle konkrete eksempler på, hvordan det virkede. Dengang sagde skatteministeren – det var Jens Kampmann – at det syntes han også nok man skulle se at få kigget lidt nærmere på. Så tænkte vi, at det var da helt fint, og så lavede vi et beslutningsforslag. Men så var der kommet en ny skatteminister, som hed Anders Andersen, og ved førstebehandlingen af vores beslutningsforslag kunne Anders Andersen – undskyld, men det må man vist

godt sige, når han ikke er medlem mere – ikke se, at der var noget som helst galt ved den fremgangsmåde, som regeringen nu ønsker stoppet. Han syntes, det var en helt normal erhvervsvirksomhed, og at det var såre godt alt sammen.

Så kan vi da nu glæde os over, at der er sket noget, at skatteministeren hedder hr. Hjortnæs, og at regeringen vil stoppe brugen af disse midler til forlods afskrivning på kommanditanparter.

Jeg synes bare, at det ville have været betydelig bedre – det bliver næsten trivielt at sige det – hvis man ikke havde været så bange for at støde de borgerlige på manchetterne, som man er – det viser udformningen af forslaget – fordi der reelt ikke engang er en rimelig erhvervsmæssig begrundelse for de ordninger, der eksisterer, med henlæggelser på etableringskonto og investeringsfond. Der er tale om opsparingsordninger, og de har helt entydigt et formål, der hedder skatteunddragelse. Der er heller ikke nogen fornuftig begrundelse for at opretholde en selskabsform som kommanditselskaberne, og helt uden for min normale praksis vil jeg citere en hæderkronet borgerlig jurist, som bestemt ikke kan beskyldes for samfundsomstyrtende tendenser. I et indlæg i Berlingske Tidende 17. juli i år, som netop var led i en debat om de fiduser, der behandles her, siger professor, dr. jur. Thøger Nielsen:

»På ét punkt må man efter min mening give kronikørerne ubetinget ret: bring kommanditselskaberne tilbage til selskabsbeskatningen. Umådelige besværligheder også af civilretlig art kan undgås.«

Og lidt længere nede:

»Kommanditselskaberne er drivhusvækster, der kun har kunnet vokse i kraft af skattelovgivningen. De vil – efter at have ført en aldeles ubemærket tilværelse i årene indtil 1962 – atter visne bort, uden at man med rimelighed kan tale om et væsentligt savn i samfundshusholdningen.«

Det var klare borgerlige ord, som man også skulle kunne forstå at lytte til i socialdemokratiet, og jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke er gået videre med forslaget og har fået ryddet op i alt det halloj med kommanditselskaberne.

Problemet er, at med selskabsformer netop som kommanditselskaberne og med de muligheder, der stadig væk ligger i forskellige